

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

*Οι σπίθες της φωτιάς. Ο τροχός. Ο γραπτός λόγος.
Κάθε ένα από αυτά τα τρία άλλαξε τους κανόνες του κόσμου μας
διά παντός. Κι εγώ τώρα τελευταίως απάντησα μια αδελφή
αυτών των τιτάνων. Το όνομα αυτής: Χημευτική.*

—Σερ Φράνσις Μπέικον, 1626,
Αόρατο Κολέγιο, Λονδίνο—

✧ ΒΟΣΤΩΝΗ, ΑΠΟΙΚΙΑ ΜΠΡΑΝΤΦΟΡΝΤΟΥΜ — 1718 ✧

Ποτέ μην παραβιάζετε κλειδαριά χημευτή. Η Ρούμπυ
θα μπορούσε να φωνάζει τα λόγια αυτά από τις
στέγες των σπιτιών. Δεν ήταν, όμως, ανεβασμένη σε
στέγη. Βρισκόταν χωμένη η μισή κάτω από μια χειράμαξα,
ακινητοποιημένη μέσα στο τρελό ποτάμι των αγοραστών
της ΣθENAΡΗΣ ΟΔΟΥ. Ήταν ένα βαρυφορτωμένο κιβώτιο
από κράμα μετάλλου πάνω σε στιβαρούς σιδερένιους
τροχούς, αρκετά γερό ώστε να κουβαλάει κανόνια, με
τις πίσω πόρτες του ασφαλισμένες με μια διαολεμένα
περίπλοκη κλειδαριά.

Όλα καλά και άγια· η Ρούμπυ έτρωγε τις διαολεμένα περίπλοκες κλειδαριές για πρωινό. Τούτη δω όμως ήταν εφοδιασμένη με έναν ταμειευτήρα γεμάτο νιτρικό οξύ. Οι μαθητευόμενοι των αλχημιστών αποκαλούσαν το πράμα αυτό χειραψία των Χαλκουργών. Με το παραμικρό ταρακούνημα, το παραμικρό παραστράτημα, το οξύ ξεχυνόταν αφρίζοντας έξω απ' την κλειδαριά του, σαν χρυσό κύμα, για να καταβροχθίσει τα χέρια και τους καρπούς του απρόσεκτου κλέφτη μέχρι το μεδούλι.

Ποτέ μην παραβιάζετε κλειδαριά χημευτή.

Ποτέ μα ποτέ μην παραβιάζετε κλειδαριά χημευτή σε πολυσύχναστο δρόμο της Βοστώνης, ντάλα μεσημέρι, πεσμένοι ανάσκελα, με το ένα χέρι και γκαβοί.

Πεσμένη κάτω απ' την καρότσα, η Ρούμπυ άπλωσε ψηλά το μπράτσο της κι έπαιξε τα δάχτυλά της πάνω στα σκαλισμένα σύμβολα του θύρετρου στο πίσω μέρος, μέχρι που βρήκε μια κλειδαρότρυπα.

Με τον αντίχειρα και τον δείκτη της, γλίστρησε έξω απ' το μανίκι της ένα τσιμπίδι από υαλομέταλλο. Οποιοδήποτε άλλο μέσον —ατσάλι, σίδηρο, μπρούντζος ή χαλκός— θα ρευστοποιούνταν αμέσως μόλις ερχόταν σε επαφή με τα φονικά εσώτερα της κλειδαριάς. Δέκατο Τέταρτο Αξίωμα του Γκουάθ: «Πάντα να Χρησιμοποιείς το Σωστό Εργαλείο».

Εκτός από το τσιμπίδι, το έτερο σωστό εργαλείο που διέθετε ήταν το υποτιθέμενο κατεστραμμένο πόδι της. Φρικτό θέαμα. Με τον Γκουάθ είχαν κοπανήσει το παλιό παπούτσι μέχρι εξοντώσεως. Έμοιαζε σαν να το είχε λιώσει μάζωξη από βόδια, ενώ το αίμα που έρρεε από κάθε γωνία του θα της γύριζε το στομάχι, αν δεν γνώριζε

πολύ καλά πως δεν ήταν τίποτε άλλο παρά νερό, ζωμός από οπλή ταύρου και η αναγκαία τζούρα σκουριασμένου σίδηρου σε σκόνη.

Στον ρόλο του αφεντικού της, ο Γκουάθ τράβηξε όλα τα βλέμματα επάνω στο αχρηστευμένο πέλμα της σαν μαμά αρκούδα, έτσι όπως βρυχιόταν προς τους δυο άντρες στο μπροστινό μέρος της καρότσας.

Η τελική δοκιμασία ήταν αληθινή πρόκληση —σιχαμένη και άθλια— αλλά ο Γκουάθ δεν θα της την έβαζε, αν δεν πίστευε ότι θα την έφερνε εις πέρας.

Η Ρούμπυ βρήκε τον πρώτο από τους πέντε πύρους και τον σκάλισε μέχρι ν' ανοίξει. Της φάνηκε σαν να είχε γεμίσει πολυκαιρισμένη κόλλα εκεί μέσα.

Σαν να άκουσε τις σκέψεις της για το άτομό του, ο Γκουάθ έλουσε με άλλον έναν εξάψαλμο τους άντρες.

Τα κατάφερε με τις κλειδαριές. Μια μέρα μπορεί να γινόταν σπουδαία. Ο Γκουάθ όμως, ο Γκουάθ ήταν ατσίδας, μαγαπόντης και στο στοιχείο του. Βροντοφώναξε: «Κοιτάξτε το πόδι του. Κοιτάξτε το! Πιθανότατα, διαλύθηκε!» Η Ρούμπυ πέρασε από το σύνθημα στο παρασύνθημα και κλαψούρισε, ανασηκώνοντας το τραύμα της από το έδαφος. Φρόντισε να βγει χαμηλόφωνα η τσιρίδα της. Παρότι τα μαύρα μαλλιά της ήταν σφηνωμένα κάτω από το κασκέτο της και η νευρώδης κορμοστασιά της μαρτυρούσε ένα «μαθητευόμενο αγόρι», μια κοριτσίστικη στριγκλιά της μπορούσε να τα προδώσει όλα.

«Δεν είναι δικό μου το φταίξιμο, κύριέ μου» είπε ο Χαλκουργός. «Ο μικρός έπρεπε να προσέχει πού πάει. Η χειράμαξά μας κουβαλάει ένα εύθραυστο και πολύτιμο

πακέτο. Μας περιμένουν με ανυπομονησία και πρέπει, πολύ φοβούμαι, να συνεχίσουμε τον δρόμο μας». Θυμός και φόβος πάλευαν να χωρέσουν μέσα στην αγχωμένη φωνούλα του αλχημιστή. Η μαγεία τους —ή επιστήμη, πείτε το όπως θέλετε— ήταν το καύσιμο που κινούσε τα θαύματα της Χημευτικής Εποχής. Οι Χαλκουργοί εξακολουθούσαν παρ' όλ' αυτά να είναι άνθρωποι και εξακολουθούσαν να πιάνονται κότσοι.

Η φωνή του Γκουάθ μετασχηματίστηκε σε ένα είδος γαργάρας — σαν από γελάδα θυμωμένη, σαν από ψάρι που ασφυκτιούσε.

«Το παιδί έφταιγε; Ο φρουρός σου από δω κινείται σαν πιωμένος ολίφαντας και η καρότσα σας έχει συμπαραλιάσει το μονάκριβο πόδι του γιόκα μου. Κοίτα το!» Η Ρούμπυ κοπάνισε χάμω το πόδι της σπαρταρώντας. «Το παλικαράκι μου εκτελεί χρέη βοηθού αρχιχορευτή στο σπίτι μας. Πρόκειται για έναν από τους πλέον ευκίνητους νεανίες στην Αποικία του Μπράντφορντουμ. Έχει δώσει παράσταση για τον κυβερνήτη, ακόμα και για τον πρωτομάστορα της ίδιας της συντεχνίας σας!»

Η Ρούμπυ χαμογέλασε πονηρά.

Κάτι συσπάστηκε μέσα στην κλειδαριά.

Πάγωσε.

Μέτρησε ως το πέντε. Δεν χύθηκε οξύ από την κλειδαρότρυπα.

Απρόσεκτη. Αλαζονική. Χαμογέλασε πλατιά. Μπορεί όντως να ήταν και τα δύο, δεν είχε αντίρρηση, αλλά σήμερα ήταν η μέρα της.

Ο Γκουάθ τους κρατούσε μια χαρά απασχολημένους. Τον έβγαλε από το νου της. Άλλωστε, είχαν εξασκηθεί

αλύπητα στο σκετσάκι τους. Απειλές, νύξεις για πανίσχυρους φίλους μέσα στη συντεχνία, διαγραφή και απόλυτη καταστροφή του άνδρα-μέλους των Χαλκουργών, φυλακή και καταστροφή του φρουρού, τρα-λα-λα, να ποια ήταν τα καθήκοντα ενός μπαγαπόντη. Αντιπερισπασμός και ανησυχία, προπέτασμα και προσποίηση. Και όλο αυτό την ώρα που, στη ζούλα, ητσιμπήχτρατσιμπολόγαγε.

Έπεσε κι ο δεύτερος πύρος. Η Ρούμπυ κλείστηκε ήσυχα στον εαυτό της σαν να την τύλιγε μανδύας, και οι λέξεις, ο θόρυβος του δρόμου, ακόμα και η όρασή της, υποχώρησαν εξ ολοκλήρου, αφήνοντας στο προσκήνιο μονάχα τη μουσική απ' το περίτεχνο ψηλάφισμα του χεριού της, τηςτσιμπίδας της και του επικίνδυνου χημειτικού συγχορευτή τους.

Έπεσε κι ο τρίτος πύρος. Μετά, ο τέταρτος. Και προς τη δόξα τραβά.

«Τι έχουμε δω, λοιπόν;»

Μια σκληρότερη και λεπτότερη φωνή τράβηξε την προσοχή της από την κλειδαριά και την έστρεψε και πάλι στον δρόμο. Ενώπιον του Γκουάθ με τα χοντρά καλτσοδεμένα πόδια και τις φανταχτερές αγκράφες στα υποδήματα στέκονταν δυο ζευγάρια άθικτες μαύρες μπότες με εκτυφλωτικά λευκές λινές γκέτες. Μύδια και τσακίδια! Ερυθροχίτωνες: η βίαιη χειρ του Βασιλέα.

Πάντως κι εκείνοι μόνο τις πατούσες της έβλεπαν. Πολλαπλασίασε τις προσπάθειές της.

Ο Γκουάθ έσκυψε πάνω απ' τα πόδια της και ζούληξε δυο φορές τον αστράγαλο της. Το σύνθημα για να σταματήσει. Το Πέμπτο Αξίωμα του Γκουάθ ήταν πολύ

σαφές: «Δεν Χωνόμαστε στη Μύτη του Βασιλικού Στρατού». Μα, ήταν τόσο κοντά! Ό,τι είχε αρχίσει να χοροπηδάει ο πέμπτος πύρος! Λίγα μόλις δευτερόλεπτα ήθελε και θα άνοιγε.

«Κάλλιστοι της Μεγαλειότητάς του. Φτάσατε πάνω στην ώρα ακριβώς!» Καθώς ανασηκώθηκε με κόπο για να προϋπαντήσει τους στρατιώτες, τράβηξε δυνατά μια φορά το πόδι της Ρούμπυ. Εκείνη γλίστρησε προς το μέρος του κάτω από την καρότσα έχοντας την παλάμη της ίσα με ένα πόδι απόσταση από την κλειδαριά. Δεν είχε διαφορά από μια απόσταση 10.000 μιλίων. Ξάπλαρε φαρδιά- πλατιά στο δρόμο μ' έναν θρήνο, παίζοντας τον ρόλο που της είχε ανατεθεί. Από μέσα της, ήταν φωτιά και λαύρα απ' την οργή.

Μια ώρα αργότερα, η Ρούμπυ περίμενε στην ερημωμένη μικρή διάβαση ανάμεσα στους Ξηρούς Καρπούς του Τσαμπ και την Παμπ της Υπναρούς, πάνω ακριβώς στον λόφο που ξεκινούσε από την Αποβάθρα του Όχλου. Δίπλωσε τα ρούχα του κάλφα που φορούσε πριν μέσα στη δερμάτινη σάκα της, παράχωσε το δέμα στην εσοχή του τοίχου και ξανατοποθέτησε τη χαλαρωμένη σανίδα που την κάλυπτε. Έστρωσε πάνω της το πολύχρωμο παντελόνι της και σφήνωσε το κεφάλι της μέσα στο εύκαμπτο κασκέτο ψαρά, μέχρι που έφτασε στα μάτια της. Μ' ένα τέντωμα του λαιμού κι ένα παραμορφωτικό καμπούριασμα των ώμων, πήρε τη μορφή του Παραγιού του Μαρμαρά. Έγειρε μες στις σκιές κάτω από το γείσωμα και περίμενε, πετώντας πετραδάκια στον τοίχο, όπως

ενδεχομένως να έκανε ο παραγιός του μαρμαρά. Το πρωινό είχε εξελιχθεί σε παταγώδη αποτυχία: κι εκείνη τότε ξανά θα είχε άλλη ευκαιρία να γίνει κάλφας;

Ο Γκουάθ ανέβαινε τον λόφο από την αποβάθρα περιστοιχισμένος από ένα άφυλλο δάσος κατάρτια. Εκείνο στην άκρη δεξιά ίσως ήταν της Φειδούς. Είχε ξεφορτωθεί το γιλέκο εμπόρου και το περουκίни του ψυροφантаσμένου τύπου για χάρη των σκονισμένων ρούχων του μαρμαρά. Η μούρη του δεν ήταν πλέον αναψοκοκκινισμένα αρρωστιάρικη, παρά ρυτιδιασμένη και πατσουριασμένη.

«Μάστορα;» του είπε εκείνη. Την προσπέρασε.

Τον ακολούθησε ροβολώντας τον πεζόδρομο με κατεύθυνση το αιφνιδιαστικό χάος της Οδού Χάρτας σε μέρα αγορών. Είχε βάλει πλήρη, με βλέμμα που πέταγε σπίθες.

«Μάστορα;» ξαναρώτησε. «Τι συμβαίνει;»

«Τι βλέπεις εκεί;» Έδειξε προς ένα χημευτικό καρτσάκι κρεάτων επανδρωμένο με έναν θεόμουρλο μικροκαμωμένο Ιρλανδό και για καύσιμα ένα αλχημικό κύτταρο κρυμμένο στα σπλάχνα του. Τα γλυκάδια στρέφονταν γύρω από ένα χαλκωματένιο τροχό, ενώ μια μικρή ασημένια φλόγα τα μαγείρευε από κάτω.

«Πίτες! Πίτες!» φώναζε ο πωλητής. «Κρεατόπιτες για τον γλυκό σας έρωτα! Αν πάτε σπίτια σας με μια τέτοια πίτα σήμερα, η καλή σας θα ξεχάσει πού ήσασταν χθες βράδυ!» Δυο Πουριτανές κυρίες αναστατώθηκαν ενοχλημένες σαν πέρδικες, προσπερνώντας τον πωλητή με ξινισμένα μούτρα και σκανδαλισμένους ψιθύρους.

Η Ρούμπυ απάντησε στον Γκουάθ. «Έναν άντρα που φοβάται πως το παραξήλωσε».

«Γιατί;»

«Πιεσμένος φαίνεται. Κουρελιασμένο παλτό, αταίριαστες μπότες. Πρέπει να αγόρασε το καρότσι με πίστωση. Βάζω και στοίχημα πως έχει αρχίσει να παίρνει πρέφα ότι δεν πρόκειται να ξεπληρώσει τους Χαλκουργούς γι' αυτό το μαραφέτι ακόμα κι αν πουλάει πίτες μια αιωνιότητα».

Ένας λιμενεργάτης σκούνηξε τον Γκουάθ την ώρα που περνούσε γκρινιάζοντας υπό το βάρος δύο τεράστιων σακιών στα σκασμένα και πρησμένα χέρια του.

Ο Γκουάθ πέταξε ένα βλέμμα προς τον φορτοεκφορτωτή· μετά τα μάτια του διατρύπησαν τη Ρούμπυ. «Αυτό κάνουμε κι εμείς;»

«Να κουβαλάμε παραπάνω βάρος; Εγώ όχι». Πασπάτευε το στομάχι της. «Εγώ σχεδόν ποτέ δεν τρώω ρυζόγαλο, και με τον ιδρώτα που ρίχνω με χίλιες δυο δουλειές πάνω στη Φειδώ...»

Της έχωσε μια με το δάχτυλό του στο κεφάλι. «Πέφτουμε με τα μούτρα και τυφλωμένοι στα πράγματα ασχέτως του κινδύνου;»

Της γύρισε το μάτι ανάποδα. «Δεύτερο Αξίωμα του Γκουάθ: Χρησιμοποίησε τον Κόσμο Όπως Είναι κι Όχι Όπως θα Έπρεπε να Είναι. Πόνεσα».

«Τότε, απόφυγέ με».

«Είσαι πολύ γρήγορος».

«Τότε, μην βγάξεις γλώσσα κι από πάνω».

Η Ρούμπυ ήξερε περί τίνος επρόκειτο όλο αυτό τώρα. «Κόντεψα να τη διαλύσω την κλειδαριά! Το κατάφερα!»

Έγειρε προς το μέρος της με ένταση στο σαγόني του. «Κόντεψες να διαλύσεις εμάς, παραδίδοντάς μας στο φυλάκιο του κυβερνήτη! Ο πατέρας σου θα έβγαξε αφρούς

και η Φειδώ θα έχανε επιβάτες ενόσω θα προσπαθούσαν να μας βγάλουν έξω. Δεν έχεις κάνει σε φυλακή της Βοστόνης. Είναι αφιλόξενες».

«Καμία κλειδαριά δεν θα διαλύσω, ποτέ, αν μου ζητάς να δειλιάζω! Ξέρω πώς να τα βγάζω πέρα!»

Ο Γκουάθ ανασηκώθηκε στη μέση της οδού για να ρίξει μια ματιά ολόγυρα. Μια μεγάλη άμαξα χαλκουργού έστριψε βαριά κι ασήκωτη τη γωνία και κατευθύνθηκε προς το μέρος τους. Το μάτι του Γκουάθ είχε μια λάμψη που δεν της πολυάρεσε. Προς τιμήν της, διαισθάνθηκε ότι θα στρεφόταν προς το μέρος της. Εκείνος όμως ήταν πάρα πολύ γρήγορος. Τη γράπωσε με τη φούχτα του απ' το πουκάμισο και τη σήκωσε ψηλά στον αέρα με το ένα χέρι. Από πίσω του, το ογκώδες βαγόνι όδευε καταπάνω τους. Ο Γκουάθ τράβηξε το πρόσωπό της κοντά στο δικό του, εκεί όπου ελλόχευε μια απαγορευμένη πρόκληση.

«Ωστε πιστεύεις ότι τα βγάζεις πέρα μόνη σου, μαϊμού; Για να δούμε».

Η άμαξα τώρα κινούνταν ταχύτερα. Το πλήθος του δρόμου σκόρπισε σαν νεράκι στο διάβα της, οι δυο τους όμως στέκονταν ασάλευτοι πάνω στην πορεία της.